

Prediking over Psalm 32 vers 3 en 5

Liturgie

Votum en groet.

Psalm 19 : 5.

Wet des Heeren.

Schriftlezing : Ps. 32.

Gebed.

Tekst Psalm 32 : 3-5 : Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen de ganse dag ; want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij; mijn sap werd veranderd in zomerse droogte. Mijn zonde maakte ik U bekend, en Mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zei: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de HEERE ; en U vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde.

Een psalm. In de psalmen zien wij naar het woord van Maarten Luther de heiligen in 't hart, zij zijn onovertroffen. Telkens wanneer het er in ons leven op aankomt, zijn het de psalmen die gaan glanzen in de nacht en de strijd van het leven. Goede wijn behoeft geen krans. Daarom hebben de psalmen eeuwen lang alle concurrentie met het z.g. vrije lied doorstaan en zo zal het ook zijn in de toekomst. In elke reformatie in het groot en in het klein komen de psalmen weer in ere, omdat zij vertolken wat de Heere door Zijn Geest inwendig in ons hart leert, ook nu. In elke deformatie wordt de roep om het z.g. vrije lied weer sterker, totdat men ziet en gelukkig wanneer men het opmerkt, dat de meeste van de z.g. vrije liederen een andere inhoud vertolken dan de psalmen. Daar is geen toestand in het christenleven, geen nood, geen innerlijk lijden, geen vreugde en geen blijdschap, of zij worden vertolkt in de psalmen. Dezelfde Geest, die de psalmisten inspireerde, vervult nog ons hart en doet ons inleven hun klachten, hun nood, hun uitredding en hun blijdschap. Ps. 32 behoort met de Psalmen 6, 25, 38, 51, 130 en 143 tot de zogenaamde boete psalmen van de kerk.

Het is een psalm van David. Velen brengen deze psalm in verband met Ps. 51 en menen dat ook deze psalm in verband staat met het vallen van David in de zonde van overspel en moord. Ps. 51 is de psalm, die ontstaat na de boodschap van Nathan de profeet. Ps. 32 zou dan na de ziels-worsteling liggen zoals ons beschreven is in Ps. 51. Dit is niet onmogelijk, ja zelfs zeer goed aan te nemen. Ps. 51 vertolkt de crisis in het leven van David. Ps. 32 ademt de stilte na de storm. Ps. 51 begint met : Wees mij genadig o God ! Ps. 32 begint met : Welgelukzalig is de mens, die de Heere de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.

Wanneer hij zo het geluk en de zaligheid van ieder mens, die de zonden vergeven zijn, getekend heeft, laat hij uit eigen leven zien, hoe 't met hem geweest is vóór, bij en na de vergeving van zijn zonden. Daarom is deze psalm een onderwijzing van David (vers 1). Het is dus niet een betoog over zonde en genade. Neen, David grijpt met vaste hand naar zijn levenservaring, vertelt wat hij doorgemaakt heeft en uit hoe grote nood de Heere hem verlost heeft. Daarom hoort u de kloppende onderwijzing. Het is levend, hemels onderwijs. De geur van de hemelse school komt u uit deze psalm tegen. 't Is echt, warm, doorleefd, doorworsteld.

Toen ik zweeg.... Hij spreekt dus eerst over verzwegen schuld. Er is een tijd van zwijgen in het leven van David geweest. Dat was meer gebeurd. In 'n andere psalm spreekt hij: Immers is mijn ziel stil tot God ; van Hem is mijn heil! Immers is Hij mijn Rotssteen en mijn Heil, mijn Hoog Vertrek ; ik zal niet al te zeer wankelen (Ps. 62). Dat was een andere stilte dan die van nu. Dat was een zalige stilte, stil tot God ! Gelukkig ook allen onder onze lezers, die stil zijn onder de Heere, die belijden : Doch u, o mijn ziel, zwijg Gode, want van Hem is mijn verwachting.

Weer bij een andere gelegenheid had hij gezwegen van het goede. Dat zwijgen was niet in overeenstemming met de wil van de Heere. (Ps. 39).

Ook Aäron zweeg eens voor God, toen op één dag zijn beide zonen Nadab en Abihu gedood werden door de Heere. Dat was een zwijgen onder het oordeel van God Maar hier zwijgt David over zijn zonde. Hoe is dat te verstaan? Heeft hij dan geen bewustzijn meer van zijn ongerechtigheid? Is zijn geweten zo afgestompt dat 't hem niet meer aanklaagt en veroordeelt? Neen, dat is niet te geloven ! 't Kan ver komen, ook met een gelovige, maar dat 't zover kan gaan in ongevoeligheid, dat 't geweten niet meer spreekt, dat is niet aan te nemen. Maar hoe komt het dan dat David zwijgt? Hij spreekt zelf van 't bedrog van zijn geest. Dat bedrog weerhoudt hem er van een volledige en oprechte belijdenis van zijn zonden te doen, het snode van zijn misdaad te zien als opstand tegen God en mensen. Zo arglistig is ons hart. Hoe zwaar valt het een mens voor zijn bedreven kwaad uit te komen. Dat kunt u reeds in het kinderleven opmerken. Wanneer de kinderen het een of ander hebben uitgehaald, hopen zij dat het niet uitkomt. Is daar mee de zaak in orde ? Natuurlijk niet. Vaak is een zacht woord in staat om het kinderhart te breken.

Is dus de liefde van de ouders in staat om het kinderhart te ontdooien, zo is ook alleen de liefde van God in staat om stugge en koude harten van mensen te doen smelten. Immers 't verzwijgen van de schuld is niet alleen bij kinderen op te merken, maar ook bij de volwassenen. Ja, het is een algemene kwaal. Let maar op het volgende : Bij wie staan wij zwaarder in de schuld dan bij de Heere? Hoeveel en hoe vaak hebben wij tegen de allerhoogste Majesteit gezondigd? Of meent u, ziende op Davids particuliere zonde (overspel en moord), dat u vrijuit gaat en dat u bij dit Schriftgedeelte de rol van toeschouwer mag vervullen ? Meent u, dat wanneer u voor deze uitbrekende zonden in de daad bent bewaard gebleven, dat de wortels van deze en andere zonden niet in uw hart liggen?

Vanuit deze wortels moet u terug tot uw totaal bedorven bestaan. Meent u, dat u het oordeel van God zult ontgaan? U wordt door de Wet van God beschuldigd. U staat bij de Heere aangeschreven als een overtreder van uw geboorte af, ja dieper, u bent naar de toerekening van de zonde van Adam verdoemelijk voor God! Is dit grondbesef aan de dood schuldig te zijn reeds werkelijkheid geworden voor u? Dan verstaat u, dat u hier allerminst toeschouwer kunt zijn, maar dat u er geheel en al bij betrokken bent.

De apostel schrijft : Wij hebben allen gezondigd en missen de heerlijkheid van God. Er is niemand rechtvaardig, er is er ook niet één! Kruip nu maar niet weg achter deze algemene uitspraken in 't veilige gevoel : 't Is dus met alle mensen zo ! Maar keer met deze beschuldiging tot uzelf in. Laten vooral de jongeren bedenken, dat een nageprate schuldbelijdenis voor God geen waarde heeft en ook bedenken, dat dit schuldbesef er niet in één dag is, het kan wel, maar gewoonlijk groeit dit besef in de heftige strijd met één of meer zonden. In eigen kracht overwint u er niet één ! Waar dit schuldbesef is, is het vrucht van het werk van de Heilige Geest. Anders zijn wij zelfbedriegers en misleiders. Dan is er niet een stuk leugen en bedrog in ons leven , zoals bij David, maar is ons gehele bestaan één grote leugen, omdat wij nimmer met de Waarheid, met Christus in aanraking kwamen.

De Heere zegt ook tot u: O mens, u bent een ellendig zondaar, die onder Mijn oordeel ligt ! Wat is daarop uw antwoord? Is daar nog altijd het stilzwijgen? Wanneer deze stilte van de geestelijke dood bij u nog huist en geen antwoord op deze beschuldiging uit u gekomen is, hoor dan de wekstem : Ontwaakt, u die slaapt en staat op uit de doden en Christus zal over u lichten! Welk een tegenstand tegen een waarachtige schuldbelijdenis! Hoezeer kan 't hart veroordelen, terwijl de lippen opeen blijven geperst, ook in 't leven van de kinderen van God.

Hoe nodig is daartoe de bearbeiding door de Heilige Geest. Dan worden wij van onze waan verlost. Immers wandelt de mens als in een beeld. Ook in het beeld van zijn eigenwaan in eigengerechtigheid, in het beeld van zelfbedrog en zelfmisleiding. Dat waanbeeld wordt gebroken en de ware gedaante getoond. Is dat uw totale beeld ? Dan bent u er erger aan toe dan David, hoezeer u ook misschien vanaf uw hoogten van eigengerechtigheid op David neer ziet! De Heere daagt u voor Zijn rechterstoel! Of bent u met David van de heldere doorlichtende werking van Woord en Geest afgedwaald en is er een stuk van leugen en bedrog in uw leven gekomen, waardoor de open toegang tot de troon der genade er niet meer is zoals vroeger?

Hoe staat het met uw verborgen omgang met de Heere? Zoekt u nog met dezelfde lust in het Woord, het huis van de Heere, het volk van God? Of kunt u dit alles eigenlijk wel missen? Hoe staat het met de strijd tegen de zonde? Is daar dezelfde teerheid als vroeger, dezelfde haat en afschuw van de zonde? Of is daar een verborgen gezwel in uw leven, dat u wilt bedekken voor God en de mensen? Denk er goed aan: God van de hemel met Zijn alles doorlichtende ogen ziet u op dit moment aan en daagt ook u voor Zijn gericht!

Had David 't gemakkelijk onder dit zwijgen? O nee! Hoor maar : Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen de ganse dag; want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij. Hij zweeg en hij brulde. Kan dat? Ja, dat kan. Innerlijk brult hij als een gewond dier. Hij ligt in de strikken van zijn arglistig hart. Machteloos ligt hij terneer. Uit dit alles blijkt, dat David geen huichelaar is. Immers hij kan zijn geweten niet tot zwijgen brengen. Een niet vernieuwd mens kan dit wel. Ook deze kan last van zijn geweten hebben, een dag, een week of langer, maar hij werkt er zichzelf overheen en brengt zijn geweten tot zwijgen. Dan is er geen brullen!

Wat is dat eigenlijk dat brullen? Spektakel maken? O nee! Het is inwendig gegeseld worden door de Wet van God. Het is het verpletterend gevoel van de toorn van God, die drukt. Dat is veroordeeld worden bij alles wat u doet en overal waar u bent, geen vrede, geen rust. Dat is bang. Dacht u, dat u vrolijk uw weg kunt gaan, terwijl uw ziel met schuld bezwaard is? Het werd bij David zo erg, dat zijn gebeente verouderde. De hechte zuilen van het lichaam werden ondermijnd. Zijn gezondheid en levenskracht werden er door ondermijnd. Wat is de zonde moordend! Een vuur in het gebeente. Hoe schoon en begeerlijk is de zonde, maar hoe bitter is het gevoel van de toorn van God.

De hand van God was dag en nacht zwaar op David. Gods vinger is reeds in staat de mens te verpletteren, hoeveel te meer Zijn hand. In de mythologie van de Grieken wordt verhaald hoe Atlas de wereld op zijn schouders droeg. Dat is, hoe onmogelijk ook, gemakkelijker dan het verdragen van de hand van God. Hieruit blijkt, dat dit besef bij David niet is ontstaan uit een melancholische aanleg, niet te verklaren is uit algemeen menselijk besef, maar uit de hand van God, die hem drukt en die zijn levenssappen doet opdrogen.

Mijn sap werd veranderd in zomerse droogte. Dit is een beeld. een duidelijk beeld. De bronnen van zijn lichaamskracht droogden uit, zoals een plant door de schroeiende hitte van de zon. Hier strijdt de Geest van de Heere tegen het oude bestaan van David. Hier wordt uitgebrand de liefde tot de zonde door de Geest van God in het leven van David. Zo doet de Heere nog. Hij doet ons weten, hoe bitter en zwaar het is tegen Hem te zondigen. Dit berouw van David is anders dan het berouw van Ezau. Het dreef hem naar God uit. Diezelfde God Die David overtuigt van zijn zonde, is ook Dezelfde Die hem doet buigen tot waarachtig belijden van schuld. Let daarop. Niet zijn overtuiging van de zonde op zich voert hem tot schuld belijden, maar God Die hem overtuigt is ook Degene, die David doet buigen.

Wat een les ook voor ons. Velen maken het één los van 't ander en zeggen : Wanneer u maar van schuld overtuigd bent, komt het wel in orde. De echtheid van de overtuiging blijkt pas in de overbuiging. Het één is niet van het andere los te maken en beide zijn werken van de Heere.

Verzwegen schuld wordt beleden schuld. Zie het aan David. Hoor : Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet, ik zei : Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de Heere. Het heeft lang geduurd, maar het is er toch van gekomen. Wanneer het van David zelf had moeten komen, was het nooit gebeurd. Dan had hij zich ten einde toe verhard. Van een mens, ook van een kind van God, is deze schuldbelijdenis niet te verwachten. Maar zie hier de oneindige barmhartigheid van de Heere Die Zijn dolend schaap achterna gaat. Zie hier de trouw van God Die aan alles vooraf gaat, ook aan zijn schuldbesef. Want niet ons schuldbesef roept de trouw van God wakker, maar de trouw van God roept in ons leven het schuldbesef op. En overal, o wonder, waar dit schuldbesef geboren wordt, ontstaat het pleiten op de trouw en genade van de Heere.

Zie het aan David. Hoewel zijn geweten hem niet met rust laat, toch gaat hij door, totdat hij bezoek krijgt van zijn hofprediker Nathan. Deze was een uitnemende hofprediker, misschien wel de beste die er ooit geweest is. Nathan vertelt hem een verhaal : Een rijk man met veel schapen krijgt bezoek, spaart zijn eigen schapen, maar laat het enige oilam van zijn arme buurman halen en slachten. Davids gevoel voor recht en billijkheid ontwaakt en hij spreekt onmiddellijk het doodvonnis uit over de man, die dat gedaan heeft. Ja lezer, zo verblind is de mens, dat hij soms een ander veroordeelt in een zaak, waarin hij zelf 't meest schuldig staat zonder dit in te zien. Hier openen zich afgronden in 't menselijk hart waarvan de profeet zegt : Arglistig is het hart meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen ? Hier past het een ieder van ons te bidden: Doorgrond mij, o God en ken mijn gedachten en zie of er bij mij een schadelijke weg is en leidt mij op de eeuwige weg.

Wanneer David zo het vonnis heeft uitgesproken, hoort hij onmiddellijk: “ Gij zijt die man!” Dat schot was raak! De zonde wordt hem met naam en toenaam genoemd en het oordeel van God wordt hem verkondigd. David valt voor God. Getroffen door het Woord van God. Ik heb gezondigd tegen de Heere! Onmiddellijk daarop luidt het Woord van de Heere : “ De Heere heeft ook uw zonde weggenomen, u zult niet sterven!” Toen is de weg gebaad voor de schuldbelijdenis van David! Toen heeft hij met volle aanvaarding van het recht en de gerechtigheid van God en de straffen daaraan voor zijn huis verbonden, gebogen onder God. Beseft u. dat God David reeds lang door had? Lang voordat hij in zijn eigen hart keek?

Zo is het nog, ook vandaag ! Het Woord van God stelt ons onder de doorlichtende ogen van de Heere. Voelt u die ogen van de Heere op u gericht? Hebt u daar geen besef van? Hij ziet tot op de bodem van uw hart. Ook u wordt voor die rechterstoel van de levende God gedaagd. Ook u wordt beschuldigd van veel kwaad. U bent een overtreder! Wellicht wordt u liever gestreeld met het gevoel van een algemene barmhartigheid van God. Maar dit Evangelie is niet naar de mens. Het Woord der Waarheid is vlijmscherp. Groot is de kracht van de Waarheid en zij zal zegevieren. Dat dit woord van oordeel en genade u niet zij een reuk des doods ten dode, maar een reuk des levens ten leven. Schud deze pijl niet van u af, maar dat het bij u kome tot de oprechte belijdenis: Ja Heere, ik ben die man. Voor de heilige God kunt u alleen komen in het boetkleed.

Misschien hebt u alle beschuldigingen van 't Woord in de wind geslagen. Wat hebt u ermee gewonnen? Wie heeft zich ooit tegen de Heere verhard en vrede gehad?

Wondere boodschap : De Heere heeft uw zonde weggenomen! De Heere heeft in Zijn eeuwige liefde de zonde van David op Zijn grote Zoon de Heere Jezus Christus gelegd. Hoe groot en ondoorgrondelijk is de liefde van God ! Hoe onbegrijpelijk in zijn oorsprong! God is het die David zijn zonde onder ogen brengt, God is het die David in de schuld brengt, God is het die David de zonde vergeeft. Zo is het alles uit God.

Calvijn zegt in zijn commentaar op de psalmen: “ Zo iemand hieruit de conclusie wil trekken, dat het berouw en de belijdenis van zonden de gronden voor de vergeving der zonden zijn, dan is dit gemakkelijk te weerleggen. Hier wordt niet gesproken van de grond, maar van de aard en de wijze, waarop de verzoening van de zondaar met God plaats vindt. Hoe belangrijk daartoe ook de belijdenis van de zondaar is, zo moeten wij daarin nog verder door dringen : het geloof is het, dat onze harten opent en de tong losmaakt, en dat ook de vergeving ontvangt. Daarom mag men een onontbeerlijk begeleidend verschijnsel, hier de belijdenis, niet met de grond van de zaak verwisselen. Om ook voor de eenvoudigen duidelijk te zeggen: David verkreeg door zijn belijdenis vergeving, niet omdat hij deze als door een prestatie verdiende, maar omdat zijn geloof hem aandreef zijn Rechter ootmoedig om genade te bidden,” tot zover Calvijn.

Neen, de vergeving wordt niet opgewekt door het berouw van David, maar deze vergeving gaat aan Davids berouw vooraf. Zo is het nog. Het Woord van de belofte wordt gepredikt aan allen, die afgezworven zijn, aan allen, die op leugen-wegen zijn en die gebukt gaan onder de toorn van God: Ook heeft de Heere uw zonde weggenomen. Wie hoort, die hore! Waar nu één straal van dit Evangelie valt in het hart, daar smelt de ijskorst, daar breekt de hardheid. De Heilige Geest stort iets van die liefde van God uit in 't hart en doet de muren van 't ongelooft vallen. Ja, daar wordt de weerstand verbroken en buigt u voor deze hoge God.

Nu komt David tot belijden van schuld: Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. 't Had lang geduurd. Een huichelaar komt veel eerder in de schuld dan een kind van God. Een historisch gelovige helpt zichzelf, maar de ware gelovige heeft nodig dat Gods vriendelijk aangezicht weer over hem gaat lichten in ontdekking en vergeving. Een jaar lang had David zonder dat aangezicht van God geleefd. Angstwekkend lang! Hij had zich geheel en al uit de gemeenschap met God gezondigd, zodat 't was alsof er nooit enige band aan de Heere was gelegd, nooit enige verandering in zijn leven had plaats gevonden.

Nu was het bedekken ten einde. Het ging niet langer. Nu, in het bedekken van onze schuld zijn wij allen meester. Dat hebben wij geleerd van Adam die Eva de schuld gaf en van Eva die de slang de schuld gaf. Let maar op : Mijn man, mijn vrouw, mijn kinderen, de omstandigheden, waren die maar anders! Of de mens geeft brutaalweg God de schuld. Dat is schuld bedekken. Maar hier gaat het hart van David open. Hij wordt eerlijk voor God, dat wil zeggen: zondaar voor God. De wond wordt opengelegd. Tot op de bodem. Dat kost pijn, smart en tranen. Want dan gaan al de schuilhoeken van het hart open en wordt u door Gods ontdekkende Heilige Geest van het één naar het ander geleid om te zien, dat u geheel melaats bent.

Mijn zonde, mijn ongerechtigheid! Zonde is het missen van het levensdoel, ongerechtigheid het verbreken van de levenswet. Mijn zonde geen algemeenheden, maar de zonde als uw zonde met naam en toenaam voor God beleden. Wat u voor mensen niet kunt of durft uit te spreken, mag u hier voor het oor van God uitspreken. Hier wordt U alle vrijmoedigheid aangeraden tot de Heere te gaan. Die zijn overtreding bedekt, zal niet voorspoedig zijn, maar die ze belijdt en laat, zal barmhartigheid verkrijgen. Dat maakt ons hart klein en teer! Ik zei: Ik zal belijdenis doen van mijn overtredingen voor de Heere. 't Was zijn vast besluit geworden. Daarom zei hij tot zichzelf in een alleenspraak: Ik zal ...!

Dat is een geweldig gebeuren, wanneer een mens dit tot zichzelf gaat zeggen. Daaruit blijkt, dat hij tot zichzelf gekomen is. Dit is misschien wel één van de belangrijkste momenten in het leven van de verloren zoon. Tot zichzelf gekomen zijnde. Bent u al tot uzelf gekomen ? Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de Heere. Niet in de eerste plaats voor mensen, maar voor God! Wanneer wij voor God in de schuld gekomen zijn, willen wij het zo nodig ook voor de mensen. Ook in onze zonde tegen de naaste, zondigen wij in de eerste plaats tegen God.

Belijdenis doen van overtreding, dat is niet alleen de zonden belijden, maar ook smeken om vergeving. Hoor in Psalm 51 : Wees mij genadig o God en lees maar verder. Het is ook smeken om heiliging van hart en leven : Schep mij een rein hart, o God en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest, enz. Nu vraagt een aandachtige lezer : Hoe kan dat alles? Immers Davids zonde was reeds in het Woord der belofte vergeven en hier smeekt David om vergeving alsof hij er nog niets van weet. Kan dit? Ja, dit kan! 't Woord der belofte, dat Nathan op Gods bevel sprak was waar, eeuwig waar. Even waar als dit Woord is voor de verloren zondaar van nu. Maar daarmee was David nog niet tot het gelovig bewustzijn gekomen van de vergeving van zijn zonden.

Is er dan naast het Woord der belofte nog een tweede bron, zegt u? Hier zitten wij in het hart van vele vragen of vraagtekens. Nee, er is geen tweede bron naast het Woord der belofte. Maar nu moet u op één zaak letten, namelijk dat dit Woord der belofte aan uw hart moet toegepast worden en dat gaat niet buiten u om en brengt een schat van bevinding mee. Dat ligt in het wezen en de aard van de beloften Gods. Deze liggen niet in onze hand, maar in Gods hand. God past de beloften toe aan het hart en laat Zich deze beloften nooit

door zenuwachtige, gejaagde en grissende mensen uit Zijn hand halen. Hij past deze beloften Zelf toe als Hij er in meekomt en plaats maakt voor Zichzelf in het hart. Een belofte, waarmee het verstand opereert en werkt, kan dogmatisch sluiten als een bus, maar er wordt alles in gemist, omdat God er niet in is.

Zie het hier in 't leven van David. Nathan bracht de boodschap van oordeel en genade. Nathan kwam en ging in opdracht van God. De rest, de uitwerking liet hij aan zijn Zender over. Hij liet David met het mes in zijn buik achter voor God. Nathan had er geen enkele behoefte aan om meer te doen. Dat kon hij ook niet. Hij zegt niet: Toe maar David, houd het er nu maar voor, dat het weer in orde is tussen God en u. Hij zegt niet geloof het nu maar, zoals het in deze tijd schering en inslag is, waarbij men het geloof, het echte geloof, verschraaft tot een instrument in eigen hand, zonder dat de Heilige Geest het als Zijn instrument in handen heeft. O neen, hij laat het aan God over!

Dat is de ellende van deze tijd, dat men in een ijlt tempo van vele kansels zowel belijdenissen van schuld als genadeverkondigingen hoort, dat door de gemeente in een lied in nog sneller tempo beantwoord wordt. Waar is de inkeer, waar is de verbrijzeling van de ziel. Waar is het besef van gezondigd te hebben tegen de levende God. Waar is de omkeer van de ziel naar het enige offerlam Christus? Hoe zal men ooit in de vergeving kunnen roemen, zo de zonde nooit zonde is geworden? Nee waarlijk, zo goedkoop komt men er niet af. Men droomt van een geloof, dat niet is gelijk aan het geloof van de kinderen van God! David had behoefte aan persoonlijke toe-eigening van het heil, juist omdat hem 't Woord der belofte was verkondigd.

Zo is het nog. Zal het Woord der belofte ons ooit tot opspringen toe verblijden, dan is de persoonlijke toe-eigening nodig. Dan komen wij er met David mee voor den Heere. Dan zijn de worstelingen uit Psalm 51 ons niet vreemd maar lezen wij, bij alle verschil, in ons eigen levensboek. Dan hebt u behoefte, dat God Zelf dat Woord toepast, u uw zonde vergeeft, u weer vreugde doet smaken. Dan gaat het ons in de belofte om de God der belofte, die in de wondere aantrekkende en afstotende werking van Zijn Geest het geloof wekt en versterkt. Dat is het geloof van de kinderen Gods met zijn hoogten en zijn diepten, met zijn kernen in de diepten van de verlorenheid, met zijn uitgangen naar Christus, met zijn vereniging met Christus, met een schat van levende bevinding ons vertolkt in Ps. 32 en Ps. 51. Dit alles is niet de grond, maar de levende vrucht van het geloof. Ik zal belijdenis doen van mijn overtredingen voor de Heere en U vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde.

Beleden schuld wordt vergeven schuld. In het belijden van de schuld gloort reeds de hoop, dat de Heere niet verstoten zal tot in eeuwigheid, maar dat als Hij bedroefd is, Hij Zich zal ontfermen naar de grootheid van Zijn goedertierenheden. Hij plaagt en bedroeft de mensenkinderen niet van harte. Wat klaagt dan een levend mens. Een ieder klage over zijn zonde. Laat ons onze wegen onderzoeken en doorzoeken en laat ons wederkeren tot de Heere. Tussen waarachtig schuld belijden en de vergeving is geen tijd: U vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde ! Hoe groot is het voorrecht al wanneer de ene mens aan de

ander zijn consciëntie bevrijdt. Zolang er het zwijgen is, is daar ook de bezwaardheid, maar niet zodra is er de erkenning, of een innerlijke verruiming ontstaat. Een pak valt van het hart, nieuwe hoop wordt geboren in het hart. Een ieder die op enigerlei wijze hierin betrokken is, hetzij door ambt of beroep, weet daarvan.

Is dat reeds zo ten aanzien van mensen onder elkander, hoeveel temeer ten aanzien van God. Is dat niet uw ervaring, u die er eindelijk toekwam in de binnenkamer voor God uw schuld te belijden, dat een pak van 't hart viel, reeds in 't bewenen van uw zonden? Zijn er toen reeds niet banden verbroken in 't bekennen en haten van de zonde? Toen veerde u op. Maar daarmee is uw schuld niet vergeven. Want dit zijn voor een deel algemeen menselijke ervaringen, uw tranen zijn niet in staat uw schuld af te wassen. Uw biddende gestalten brengen geen verzoening voor God. Daarvoor is iets anders nodig namelijk wat hier staat: En U vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde. Wat een diep woord is dit, wat een kostelijk woord. Het is een parel, die Luther eenmaal voor zichzelf met bewondering bekeek. Het is een fontein van levend water, waaruit allen die dorst hebben mogen drinken, zonder deze leeg te drinken. Hier gaat Gods hart wagenwijd open. Hier wellen de diepten van de ontfermingen van God omhoog.

Milde handen, vriendelijke ogen zijn bij U van eeuwigheid. God vergeeft de zonde! Nooit zouden wij dit geweten hebben, indien God Zich niet zo had geopenbaard. Wanneer Mozes steeds dichterbij God nadert, wordt plots de vrijmoedigheid in hem geboren de Heere te vragen : Toon mij nu Uw heerlijkheid! Mozes wil God zien, niet uit nieuwsgierigheid, maar uit liefde. Dit kon niet. Mozes mag alleen de achterste delen van de Heere zien, terwijl Hij in een machtige godsopenbaring langs Mozes trekt en dan Zijn eigen Naam uitroept : HEERE, HEERE God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid, Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden Die de ongerechtigheid en overtreding en zonde vergeeft, Die de schuldige geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaders aan de kinderen, in het derde en in het vierde lid (Ex. 34 : 6 en 7). Hier roept God Zijn Naam uit. Zo mogen wij Hem dus ook noemen. Hier zegt de Heere o.a. Zelf : Ik vergeef de ongerechtigheid, de overtreding van de zonde. Dat is Mijn goddelijk privilege. Staan wij hier stil! God vergeeft ongerechtigheid. Ja, Hij vergeeft graag. Dat is Zijn liefste werk. Heb grote en goede gedachten van de Heere en kleine slechte gedachten van uzelf.

Het hart van de Heere staat open in Zijn Zoon. Met meer liefde dan een moeder haar eigen kind reinigt, reinigt de Heere een vuile zondaar van zijn zonden. Ongelooflijk, hoor ik u mompelen? Ja, dat is het ook. Het is nooit in het hart van u of mij opgekomen, maar alleen in 't hart van God. Wanneer dit wonder voor u persoonlijk open gaat dan bent u verwonderd en zult u zich tot in eeuwigheid verwonderen, dat God u in plaats van eeuwige banden u schenkt eeuwige kwijtschelding, in plaats van toorn liefde, in plaats van schuld genade ! Hier staat een woord van groot belang : U en U alleen, U vergaf.. Dat is de Heere Zelf. Uit Zijn hand ontvangt David de vergeving van zijn zonde. Uit de Zijne alleen. Hij vergeeft ze zichzelf niet, o nee, dat kan niemand, die met God te doen krijgt. Hij zegt niet : Wie zijn schuld

belijdt, die is al klaar, want dan komt God niet aan 't woord. Hij zegt ook niet: Als er dit of dat maar geweest is, dan komt het wel in orde, maar hij zegt : En U vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde ! Dat wij er op letten. Wij hebben tegen God gezondigd en er is niemand in de hemel of op aarde, die ons de zonden vergeven kan dan God alleen.

God stelt het recht. Hij is aan niemand gebonden dan aan Zichzelf. In Zijn recht, dat Hij stelt, heeft Hij Christus de plaats laten innemen van David. Immers Davids zonden zijn op Christus geworpen. Christus is overdekt met de zonden van al de Zijnen, Hij is er één mee geworden, zo één, dat Hij door God als de persoon van een zondaar is behandeld. Bij Hem heeft de Heere de zonden niet bedekt, maar ze ontdekt en Hem gestraft tot in de dood aan het kruis. Aan Hem zijn de zonden wel toegerekend geworden. Wondere ruil. Wondere verwisseling van toerekening. Christus werd Davids zonde, David werd Christus gerechtigheid toegerekend. In dat toerekenen is God rechtvaardig, juist wanneer Hij een goddeloze rechtvaardigt. Dat gebeurt hier!

En U! Dat is een jubel. U, tegen Wie wij gezondigd hebben. Dat U vergeeft! Dat U daartoe het initiatief genomen hebt. Dat U als de Beledigde de belediger de verzoening aanbiedt en toepast, zoals hier. Zo God David niet verdoemt, wie zal hem dan nog veroordelen? Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Zo God ons de zonde niet toerekent, maar dat doet aan Christus, zo God ons de gerechtigheid van Christus schenkt en toerekent, wie zal dan verdoemen ? Ziet u hier de Borg in Zijn uitnemende heerlijkheid? Zonden vergevend en gerechtigheid schenkend? David breekt in een zielsjubel uit : Welgelukzalig is hij, wiens overtredingen vergeven, wiens zonde bedekt is. Welgelukzalig is de mens, die de Heere de ongerechtigheid niet toerekent en in wiens geest geen bedrog is.

Daarom is Christus u dierbaar, u die gelooft ! Want alleen in Christus handelt God met een verloren zondaar. Hij ziet geen zonden in Jacob en geen overtreding in Israël. Eerst dekt de mens toe, zolang hij kan. Tenslotte dekt God toe in Christus! Als u vraagt waar dan? Dan wijzen wij u naar het kruis! Daarheen o zondaar met uw schuld en nergens anders ! Er is er niet één te slecht, er heeft er niet één te lang gezondigd. Wanneer u zegt : Ik heb te lang en te zwaar gezondigd, dan is dat te verstaan. Ieder die voor een heilig God zijn schuld krijgt te zien, weet daarvan. Maar dan mag deze geschiedenis u bemoedigen, omdat David dit niet alleen met het oog op zichzelf, maar ten behoeve en tot nut van de gehele Kerk heeft doorgemaakt. Dan mag u moed scheppen uit Davids behoud. Hij zegt immers na de woorden : U vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde, in het 6e vers: Hierom zal u een ieder heilige aanbidden in vindenstijd. Ja, in een overloop van grote wateren zullen zij hem niet aanraken.

Davids zonde was groot en zwaar. Het werd tenslotte één grote opeenstapeling, maar groter was en is de genade van God! Hoort u het : de genade is overvloediger dan de zonde. Wie hier in antinomiaanse geest uit opmaakt, dat hij daarom gerust in de zonde kan voortleven, verdraait deze schone onderwijzing tot zijn eigen verderf en zijn verdoemenis is rechtvaardig ! Wees gewaarschuwd, want David wordt te pas en te onpas aangehaald. Velen vallen in dezelfde of andere zonden, die zichzelf met een beroep op David verontschuldigen.

Weinigen zijn er die er met David ook uitkomen en Davids berouw en vergeving kennen. Dit is niet tot beperking van de genade Gods gezegd, maar wel ter waarschuwing tegen onheilige gebruikers. Maar de verslagen zondaar mag gepredikt worden: Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon reinigt van alle zonden. Anderen aarzelen. Zij hebben Christus ontmoet, een-en-andermaal. Maar wanneer zij op Davids weg zien, vragen zij zichzelf af: Heb ik dit alles zo doorgemaakt. Hoor, ik mag u troosten, niet met het uwe, maar met het Zijne. Want Hij is de verzoening, Hij is de vergeving, Hij is de enige Weg. Hij is genoeg in leven en in sterven. Maak veel gebruik van Hem in 't geloof, opdat Hij steeds groter worde en u door Hem onderwezen wordt. En u vergaf de ongerechtigheid van mijn zonde!!

Gouda.

Ds. G. Boer.